

*Vítej, vítej, svátku vánoční,
naděj budí slunovrat roční,
slunce sálá novou zář,
vznáší výše jasnou tvář,
delší dni nám radost slibují.*

*Vítej, vítej nám, dni vánoční,
jenž přemohl krátký den roční,
slunko mrazy zapudí,
skvostnou zeleň probudí,
plodnou sílu zemí znovu dá.*

Vítej, králi znovu zrozený,
vítej život nově vzbuzený!
Slunce zplodí pak i květ,
okráší nám celý svět,
oblaží nás svým žehnáním.

Vítej, dárče všeho života,
před nímž prchá noční temnota,
dáváš plody, ovoce,
chléb rok každý po roce,
aby nekles hlady živočich.

Vítej, vítej, Slunce vánoční,
na svou novou dráhu výroční!

Zdravíme tě písni svou
veselou a radostnou.
Zdráv buď, tvůrče všeho života!

(Na nápěv „Trávo, trávo, trávo zelená“)

*Vánoční píseň „Osvojenců“
(slunovratu a nového pohanství)
1918*

V českém prostředí vzácná ukázka tzv. „pohanského křesťanství“, jež se po moderní Evropě rozšířilo prostřednictvím různých spolků, kroužků a sekt zejména na přelomu 19. a 20. století, v období *Fin de siècle*. Nejprve ve Francii, pak v Německu a Itálii. Také u nás jsme měli své „ariány“, blouznivce a lidové hloubavce.

Pohansky krásnou oslavu zářícího „dárce všeho života“, symbolu světla, pravdy a krásy, symbolu vítězství nad temnotou noci i temnotou utlačovatelské společnosti, symbolu nového života, jehož návrat oslavovali naši předkové po dlouhé věky, což jim církve jen přechodně nahradila svátkem narození Kristova, si zapsal Vojtěch Sotona (1868–1952), chalupník z Domanic u Luže a do své knihy *Utopie blouznivců a sektářů* ji přetiskl Milan Machovec.